

نیمگه‌ری مینه

د محصل ژوند

دردونکې ناول

Ketabton.com

لیکوال روح الله روحانی

نیمگری مینه

د محصل ژوند

ناول

ڊالی؛

هغه چاته چي ماته پي مينه راڪري ده.

د درس په شروع کيدوسره پردويمه ورځ چې ټولگي ته لارم،

دهلکانو او انجونو شورما شورو،

په ټولگي کې يو ترتيب منځ ته راغلی و،

هلکان مخکې او انجونې وروسته ناستې وې.

په انخونو کې دځينو مخونه نېم پټ اونورې مخ لوڅې ناستې وې.

ماچې شاته وکتل، دلومړي ځل لپاره مې سترگې په داسې سترگو

برابري شوې، چې يو تاثير پکې و،

دويم ځل لپاره مې بيا زړه وغوښت چې اثارو سترگې وگورم، چې

شاته مې وکتل انجلۍ ماته متوجې وه او ډېر ځير ځير يې کتل.

او ددې ليدل په ټولگي کې روان و، دټولگي هلکان به ماته متوجه وو،

خو ما ډېرا بې حيا يې نه کوله او کله کله به مې کتل، زړه مې هره

شېبه ويل چې دې انجلۍ ته وگورم اوسترگې مې هم دا غوښتل.

زړه مې خوشالۍ احساس کاوه او يونه يو ډول مې دې ته کتل هره

ورځ چې ما کتل دابه راته متوجې وه. ددې نه دمخه ما انجونې په

بيلا بيلو ځايونو کې ليدلې وې،

خوددې سترگو پرما اغيزناکه تاثير واکړ. زه په دې فکر کې شوم

چې والې مې زړه غواړي ترڅو دې انجلۍ ته وووگورم؟ ولې مې زړه

بې قراره دی؟

دا به په اصل کې دمينې لومړۍ مرحله وه

چې دپيليدو په درشل کې وه .

ددې نه دمخه ما دکومې بلې انجلۍ سره مينه نه وه کړې اونه مې چندانې مينه پيژندله،

رښتيا هم دمينې پيژندل اسان کار نه دی، خوکومې انجلۍ چې ماته څيرڅير کتل، دمينې کولو مهارت يې ترما زياتوه ددې ليدلواو کتلوپر ما اغيزوکه، دادپاک زړه مينه وه،

دزړه مينه په ټول عمرکې يوځلاو لومړی ځل کېږي، لومړنۍ مينه دهر انسان ډېره پاکه او سپيڅلې وي ددې نه مخکې ماديچاسره مينه نه وه کړې .

نو ځکه زه يو ډول احساساتي اوله سره تيرو، سره له دې چې دادمينې پيل و .
ډير داسې شيان په نړۍ کې شته چې موږ او تاسې ورته يو معيار نشو ټاکلی او يو جامع او مانع تعريف ورته نشو ټاکلی چې يودهغو ښکلا ده .

ددې انجلۍ ښکلا په مادومره تاثير وکړ، چې دنړۍ ټول ښکلي شيان راته ډېر بدرنگه ښکاره کيدل،

دژوند په هره شېبه کې زه ددې په فکر او ذکر کې وم، زما دډېرې مينې يو لامل داو، چې زه له کوچينوالي له مينې نه بې برخې پاتې شوی وم .
ماسره مور، پلار او نور . . . مينه نه وه کړې، نو ځکه دغې مينې پيدا کيدل پرما ډېر تاثير واکړ .

دتولگي نماينده وروستۍ ساعت کې خاضري واخيسته، زه حاضري اخيستلو ته ډېر ليواله وم، وا غوښته چې انجلۍ دنوم سره اشنا شم اوفکر مې کاوه چې انجلۍ نوم به سه وي؟

زه حاضري اخيستلو ته ډېر ليواله وم،
 ما غوښته چې انجلۍ دنوم سره اشنا شم اوفکر مې کاوه چې
 انجلۍ نوم به سه وي؟
 کله چې مې په غوږو دليلا اواز واورېد،
 مخ مې شاته واړوه، گورم چې په انارې شنډو يې (صيب) وکړ،
 دابل څوک نه وه، هماغه ليلا وه، دوو ساعتونو نه يوبل ته گورو.
 مادېرومينانو کېسې اوريدلې اولوستلې وې، خو ماددې
 کيسولوستلو نه عبرت وانه خيست.
 چې دمجنون په شان ليونۍ مينه واکرم دزړه غوښتنه مې دا وه
 چې ليلاراسره دليلاپه خير مينه واکري.
 خپل اوددې نوم چې به مې په زړه شو،
 نوليلامجنون قصه به مې ذهن ته راغله اودځان سره به مې
 تصميم ونيوه،
 چې ليلا خپله نه کړم ژوند امکان نلري. دامې له ځان سره وويل،
 چې مجنون خو ډېرې سختې تيرې کړې، نوځکه يې نوم په ټوله
 نړۍ کې خپور او مشهور شو.
 زه دهغه دنوم بې غزټې نه کوم اودهغه نوم به راژوندی کوم.

ددې دسترگو تاثير زما په زړه کې ډيره مينه پيدا کړه. زما مينه له دې ورځ تربلې زياتيدله، هره لځظه ماددې په فکر او تصور کې وخت تيراوه، په زړه کې مې له خدايه ددې مينې دبريا غوښتنه کوله. دليدلو او کتلو وروسته خبره خبرو کولو ته ورسیده، او کله کله به مو يو بل سره خبرې کولې، په خبرو کولو کې زما ميلان ډېرو. دلومړي ځل کتلو نه وروسته بيا د خبرو کولو پورې زما وخت په ډېرې خوشالۍ تېريده د ژوند هيله او ارزو راته پيدا شوه. کله کله به يو د بل نه خفه کيدو او د يو بل سره به مو خبرې نه کولې خودغه خفگان په حقيقت کې يو پر بل ناز او نزاکت وو. د خفگان دغه لړۍ به بغضې وخت ډېرو ورځو ته ورسېده، او په دغه ورځو کې به زه ډېر خپه وم. ليلابه په ډېرو خبرو زما سره خبرې کول پريښودل، او ما سره يې قصد کاوه. خوزه هم په قصد کولو کې له هغې کم نه وم. سره له دې چې يود بل نه به خپه وو، خو چې دا به کله ټولگي ته رانغله نوماته به پوهنتون خوند نه راکاوه او بيرته به کورته تلم. زه پوهنتون ته د درس لپاره تلم خوما به درس ددې په ښکلو دسترگو کې لوسته او هغه يوازې د مينې درس و.

زه پوهنتون ته د درس لپاره تلم خوما به درس ددې په ښکلو سترگو کې لوسته او هغه یوازې د مینې درس و.

زما مینه د لیل اسره ورځ په ورځ زیاتیده، خودلیلا له زړه نه خدای خبرو. مابه دا فکر کاوه څومره چې لیل زما خوښه ده په همدومره اندازه به زه هم د لیل خوش یم.

د مینې د پیل نه مخکې باید هرڅوان دهغه په انجام فکر وکړي، مینه کول اسانه دی خودهغه لاس ته راوړل ډېر گران کار دی.

ما ډېرې د مینې کیسې لوستې وې اودهغو کیسو په پایلې هم خبر وم، خو بیا هم زما زړه پرما غالب شو او زه یې دې ازموینه کې واچولم. مادخدای نه ددې ازموینې بریا غوښته، مادمینې په انجام فکر نه وکړي خو تاسې لوستونکي باید زما ددې داستان په اوږدو عبرت واخلي او په دې برخه کې په ډېر احتیاط قدم وخلي.

موږ په ټولګي کې نورې انجونې هم وې، چې مخونه لوخ و، ډېرو ځوانان هغو دلیدو لیواله وو.

که چیرې د لیل مخ پټ وی، ډېر امکان یې و، چې دغه د مینې لړۍ به پیداشوې نه وه.

د پوهنتون ټولې محصلینې باید خپل خجاب ته متوجه وي او کورنۍ مکلفه ده ترڅو دخپلو لوڼو په اړه بشپړ معلومات ولري.

دورځو په تیریدو د لیل په لباس، ناسته او خصوصیاتو کې توپیر راغی داسې معلومیده چې مینه یې له ماسره زیاتېده.

ډېره سينگار کړې اوجوړه شوې ټولگي ته راتله او تل يې دسترگو لاندې ماته کتل او زما د زړه مينه لکه د شديد اور په زياتيدوو.

مانه غوښته چې دادې په ټولگي کې له نورو هلکانو سره خبرې واکړي، خو ځينو به زما له قصده دې سره خبرې کولې او پرمابه يې بد تاثير کاوه، په ټولگي کې ټول زموږ له رازو خبر وو، ټولو ته مې وويل: هيڅوک به ليلا سره خبرې نه کوي اونه به ورباندې سلام اچوي.

ټول ټولگيوال مې دې خبرې ته گوته په عابض خيران پاتې شول خو ځينو بيا زما له قصده له دې سره خبرې کولې. کله چې به زه ټولگي کې حاضر ووم، نو هيچا به د ليلا سره دې خبرو کولو جرات نلرو، خو زما دنه موجوديت کې به ځينو له ليلا سره خبرې کولې.

په حقيقت کې دغه مينه وه، چې ده لکانو خبرې د ليلا سره مانه شو زغملای او غوصه به راتله.

تر دې وخته مادمينې ښکارندويې ورته ونه شو کولای، خو په دې پوهيدم، چې زما ورسره تر حده مينه ده.

هره ورځ به ما فکر کاوه چې دکومې لارې ورته دخپلې مينې اظهار واکړم. دمينې ډاگر کې مې جرأت دلاسه ورکړی و، او په دې ډايردم هسی نه چې ليلا رانه خپه شي اودغه مينې تار موو شلېږي

کله کله به راته داسې فکر پيداشو،
 مې ليلا دې راته دمينې اظهار وکړی.
 له دې وړاندې ما مينه نه وه کړې،
 دمينې کولو سره بلد نه وم، داجرات مې نه درلود چې زه دې
 مينه واکړم، خودوخت په تېرېدو سره په ما کې دمينې کولو قوت
 پيداشو.

اوما داسې فکر کاوه چې ټول ټولگي زما دکور غږي دي. زه له
 دوی نه شرميدم،
 اونه يې په فکر کې وم، په ټولگي کې مويودل سره خبرې کولې
 اوتل به زما او دوي دخبرو ميدان گرم و.
 مابه له ځان سره ويل،
 راځه خپله مينه ورته ښکاره کړه اودخپل زړه خبره ورته وکړه،
 اوکله کله به بيا په دې انتظار وم چې يوه ورځ به ددوي له خولې
 دمينې غږ اورم،
 يوه ورځ مې پرېکړه وکړه چې دموبایل له لارې ليلا ته خپله مينه
 ښکاره کړم.

ليلا ته مې وويل: دموبایل شميره راکړه، ليلا وويل: زه موبایل
 نلرم، شميره خو وروستی خبره ده.

زه خبر نه وم چې ليلا موبایل نه لري، په دې خبرې خيران شوم.
ماغوبسته چې دې ته موبایل واخلم، ترڅو ورته خپله مينه ښکاره
کړم.

اوتر واده پورې ټولې خبرې ورسره په موبایل کې وکړم. ماله دې سره
دمخامخ خبرو کولو توان نه درلود. يوه ورځ مې ښار کې يوبښه موبایل
واخيست،

پوهنتون ته چې راغلم، سترگې مې په دروازه کې په ليلا برابرې
شوې،

خواته يې ورغلم اوسلام مې پرې واچوه،

هغه وعلیکم...وويل، ډېر خوشاله وم چې اوس به رانه موبایل اخلي
اونن شپه به ټولې خبرې ښکاره کوم. موبایل مې له جيبه راويست او
ليلا ته مې وړاندې کړ.

هغه چې موبایل وليد داخيستلو يې انکار واکړ، راته وويل: کاجيرې
زما کورنۍ مور اوپلار زماسره موبایل وگورې نوماله پوهنتون نه باسي
او په کور مې کينوي، ډاکار زما لپاره ډېر خطر لري.

زه دې موبایل په نه اخيستلو خپه شوم، خودلايلو په اوریدو خوشاله
شوم، اوپه دې پوه شوم چې دليلا کورنۍ يوه ښه کورنۍ ده. خوبل خوا
ددې کړۍ سينگار مې چې وليده نو خيران پاتې کيدم

دواړه يوځای ټولگي ته لاړو او پرخپلو څوکیو کیناستو. یوبل ته موکتل، رښتیا زه ډېر غمجن وم، او هغه هم خپه ښکاریده. دخبرو دغه جریان پوره څلور میاشتې دوام وکړ، اوله دواړو نه یو هم په دې بريالي نشو ترڅو یوبل ته دمینې اظهار واکړو. ازموینې پیل اوبالاخیره بشپړې شوې، درختۍ ورځې راوړسیدې، رختۍ لپاره ډېر خپه وم ځکه دلیلا دیدن پای ته رسید، دلیلا په خیره کې له ورايه خپگان ښکاریده.

پوهنتون رخصت شو، دپنځشنبې ورځ وه، دریو میاشتو پورې موږ له یوله بل سره نه شو کتلی. دلیلا خواته لاړم، څنگ پرڅنگ ورسره ودریدم له سترگو مې اوبښکې روانې وې. هغی ته مې نه شو کتلی، ژبه مې بنده بنده کیده، ډیر خالت مې خراب و. داهم خپه ښکاریده خو زما په اندازه خپه نه وه.

درې میاشتې رخصتي ده، زما اوستا لیدل، کتل او خبرې کول په دغه موده کې نه کیږي. هیڅ امکان نه لري چې یوه ورځ دې هم پرته ستا دلیدو تیره کړم. موبایل هم نه لرې چې یو د بل سره مو خبرې کړی وای، اورېدلې به دې وي، موبایل کې خبرې کول نیم دیدن دی. زه هم پریلتون خپه یم، خوڅه وکړو ناچاره یو، پاتې شوه دموبایل خبره په کور کې مې مور اوپلار موبایل ته اجازه نه راکوي.

زه غواړم رخصتيو کې کابل ته لاړه شم هلته مې د کاکا کور دی، نو
هلته کوشش کوم چې موبایل پيدا کړم .

نوهلته کونښن کوم چې موبایل پيدا کړم،
نوبيا کولای شو چې يوله بل سره خبرې وکړو.
ته خپه نه ښکاري، خوزه ډېر خپه يم دسترگو اوښکو ته مې وگوره
يودبل پسې روانې دي.
هوزه خيرانه يم، چې په دومره لږ وخت کې ستاله ماسره ډېره مينه
پيدا شوه، ماداسې هلک تراوسه نه دی ليدلی.
مينه بايد همداسې وي،
زه په خپل ځان کې دهغه مجنون اغېزې وينم چې ډېر پخواتيرشوی
دی اوتۀ راته هماغه ليلابښکاري،
زماو ستا يوځای کيدل اوديو بل سره مينه پيدا کيدل کوم تصادفي
کارنه دی، دادخدای ج خوښه وه،
چې زه اوتۀ دې سره يو ځای شو.
ليلا ومجنون ته خدای هغه مقام ورکړ، زه اوتۀ به هم دالله خوښ وو
چې له يوبل سره يې اشنا کړو.

ليلا په ژاړه شوه او ډېر يې وژاړل.

لس دقيقې راسره ولاړه وه، زما اوښکې نه ودرېدې او په خبرو کې مې ژړلې.

ليلا راسره خدای پامانې وکړه او روانه شوه، زه ځای پر ځای ولاړ وم، ښه ډېر مې وژاړل، گريوان مې په اوښکو لوندشو، زه هم کورته لاړم او يوازې په کوټه کې کيناستم او درحمان بابا ديوان مې راواخيست او د ديوان په لوستلومي خپل غمونه هيرول.

بابا رښتيني مينه دالله پاک سره وه، زما مينه مجازې وه خود حقيقت په ستنو ولاړه وه،

زما په زړه کې هغه پاکه مينه وه، لکه دبابا چې دالله پاک سره وه، زه په مينه کې په چل او غلطۍ نه پوهيدم.

زما زړه پاک اوسپيڅلي و،

زما په زړه کې پاکه مينه وه،

اوله دې نه مې هم پاکه مينه غوښته.

يوه ورځ مې راته يو ټولگيوال زنگ راته ووهه ويې ويل:-

ليلا دکابل نه راته زنگ وهلی و،

ښايي تاته هم نن يا سبا زنگ ووهي.

زه ډېر خوشاله شوم، په دې فکر کې وم چې کله به ليلا ماته زنگ وهي،

دقيقي، ساعتونه، اوورځې مې شميرلې چې زنگ به راغی مابه فکر کاوه . موبایل به مې تل له ځانه سره گرځوه اودامې ويلې چې ددې زنگ به راځي اوله ماسره به خبرې کوي.

يوه شپه لس بجې راته لنډ ليکلی پيغام راغی، ليکلي يې وو،
((اسلام عليكم زه ليلايم))

دپيغام له رارسېدو سره مې دانتظار شېبې ختمې شوې، ډېر خوشاله شوم اوپه ډېره عجله نه مې جواب ورکړ، وعليکم سلام.
ليلا پيغام کې وليکل چې پام کوه چې زنگ ونه وهي يواوبل ته پيغامونه لېږو اوخپل احوال پکې ليکو، دشيپې له يوولسو بجونه زماو ليلا دپيغامونو لېږل پيل شول،

دسهار تراذانه مادې اودې ماته پيغامونه لېږل، دليلا وروستۍ پيغام داسې و (زه نوره ويده کېږم دسهار اذان يې وکړ)
زه هم ويده کېږم دخداي پامان.

اوشپه ډېره لنډه، دا مينه وه چې کله يې ورځې لنډولې او اوس شپې لنډوي.

هره شپه ترسهاره پورې زما اوددې ترمنځ په پيغامونو
 اړيکه ټينگه وه او يودبل نه موهرډول پوښتنې وکړې.
 درې مياشتې مادې اودې ماته پيغامونه لېږل اوان
 خبره تر واده ورسېده،
 دې موافقې ته ورسېده چې يودبل سره به په هر صورت
 کې واده کوو.
 مور اوپلار مې له مينې کولونه خبر نه وو اودهغه مور
 اوپلار ددې پټې مينې نه خبرو،
 مينه کول اسانه کاردی، ځانته بېل ژوند غواړي، ډېرې
 قربانۍ غواړي، له سر نه تېرېدل غواړي، اوځينې
 وخت کورنۍ پرېښودل غواړي.
 که چيرې ديوهلک انجلۍ خونه شي همدې ته مينه
 وايي، بايد ورته ارزښت ورکړل شي، اودهلک اوانجلۍ
 په خونه واده وشي،
 ځينې وخت دډېرومينانو ژوند تر مرگه پورې رسي
 چې ددې سبب دهلک يادانجلۍ کورنۍ وي.

ماهم په دې ازموينه کې ډېر تکليفونه وليدل، خومعلومه نه ده،

چې دمينې په ازموينه کې به بريالی اوکه ناکام شم. دزړه نه مينه کول اسانه کار نه دی،

دزړه اوسر نه تېریدل غواړي، زه په مينه کې له هرسه نه تیروم خودهغې له زړه نه یوځای خبروه. ددې یوپیغام ماڅوڅو ځلې لوستی دی، ماددې پیغام لوسته، فکرمې کاوه چې ماته مخامخ ناسته ده اوراسره خبرې کوي. دهغې اغیزناکه اوبنایسته خبره به مې خپل خیال ته راوسته ،

اوده به مې له ځانه سره ویل چې دغه الفاظ یې په ښکلو شونډو راته په خوله راوړي اوپه قلمي گوتو یې په موبایل کې لیکلي.

درې میاشتي رخصتي په ختمیدو شوه، دپوهنتون دشروع کیدو راورسېد، زما اوددې خبرې په تېلفون کې وروستی خدته رسیدلې وې، موبایل راباندې ډېرگران و، اوډېره مننه مې ورنه کوله. زما اوددې ټولې خبرې یې یواوېل ته وړلې.

ټولې هغه خبرې چې ما هيڅکله هم مخامخ دې ته نه شو
ويلاي اونه مې د اجرات کولې شو خو دموبایل پرمت دا ټولې
خبرې خل شوې.

زه په دې نه پوهيدم چې موبایل رښتيا هم زموږ ستونزې خل
اوکه يې ستونزې زياتې کړې.

ليلاوويل:

دنن نه وروسته د پيغامونو سلسله ختمه شوه، موبایل په
کابل کې پرېږدم، زه کورته ځم. يوبل به په پوهنتون کې
وگورو.

شپه تېره شوه ديوبل سره مواړيکې دڅو ورځو لپاره پرې
شوې، زه د شپې له خوا په پيغامونو لېږلو اموخته شوی وم،
د شپې خوب نه راتلو پوره څلور شپې موله يوبل سره اړيکې نه
لرلې. دغه څلور شپې لکه د څلور مياشتې تېرې شوې.
د شپې له خوا مې ترسهاره پورې د خپگان شېبې تېرولې
او کله کله مې هغه پخواني پيغامونه لوستل اود خوشالۍ
احساس به مې کاوه.

رښتيا خبره ده چې دانسان پېژندل
 اوبيا دښځې پېژندل څه اسان کار نه دی ازاربايجاني ژبې
 متلونه دي
 >> ديوې ښې ښځې اوديوې ښې هندواني خوشول سخت
 کار دی<<
 بل ځای وايي چې >> ښځه که درته لس بجي راوړې بياهم
 دهغې پر خبرو باور نه دی پکار<< خومادليلاپرتولو خبرو باور
 وکړ اوتولې وعده مې ورته په ياد دي.

هره ورځ دټولو ټولگيوالو نه مخکې ټولگي ته تلم اوپه دې
 فکر کې به وم چې کله به مې سترگې ليلا وينې.
 زما رنگ خراب شوې و،
 دمينې زور اودرې مياشتې شوگيرو خراب کړی وم.
 ټولوملگرو رانه پوښتنه کوله، ولې دې رنگ خراب شوی دی؟
 ناروغ خوبه نه يې؟
 نه، ناروغ نه يم، روغ اوجوړ يم.

په حقيقت کې زما دزيه ناروغي وه اوددې ناروغي درملنه
 اسان کار نه و، درې مياشتې مې شپې په ويخه تېرې کړې
 وې، اوخپلې مينې هم زورولم.
 دملگرو نه مې يواحمدنومېده، کله کله يې راته نااشنا خبرې
 کولې،

زه دهغه دخبرو په هدف نه پوهيدم. هغه دپند اونصیحت په
 ډول راته ځينې خبرې کولې،

دهغې خبرې پرمابنې لږېدې اوورته به متوجې ناست وم.
 يوه ورځ وخته ټولگي ته لاړم، ددروازې دخلاصولو سره مې
 سترگې په ليلا برابرې شوې 'قدمونومي کار پريښود،
 سترگې مې له ډېرې خوشالۍ نه ډنډې شوې، ژبه مې بنده
 بنده کېده، دخبروکولو توان مې په ځان کې نه لېده' زړه مې
 غوښتل چې ورته وگورم وگورم او وگورم.

دخوشالۍ هغه شېبه مې اوس هم په ياده ده، هغه هم
 خوشاله ښکارېده اويوډبل سره مې خبرې کول پيل کړه.
 ددريو مياشتو يادونه مويوبل ته ياد کړه،
 رښتيا مينه ليوانتوب وي. زه او هو کړې ته رسېدلي وو،
 خوکورنۍ مونه وې خبرې.

ټول ټولگيوال زموږ له مينې خبرو، خوډېرمزاهمت يې نه
کاوه، زموږ لپاره يې موقع برابروله، چې يوله بل سره خبرې
وکړو.

ليلا په ټولگي کې نورو انجونو ته ويلي وو، چې له ماسره واده
کوي.

ځينې استاذان مې هم له راز خبر شول، په مينه کولو کې
سړی رنډيري هيڅ ورته نه ښکاري.

زه هم دهغه روند په څېر وم چې لارا يې نه ليدله. زماو ددې
دمينې تارډېرکلک شو، ورځې اوښپې موشمېرلې چې کله به
موواده کېږي.

په ټولگيوالو يوشمېر زما خاص هم نظري ملگري وو، يودهغو
نه احمد نومېده.

دې به ماته هر وخت په غيرمستقيم ډول نصيحت کاوه، زه
ددې په اصلي موخه نه پوهيدم.

يوه ورځ پوهنتون ته راغلم، دټولگي په مخکې احمد ځوړند
ناست دی اوسترگې له ځمکې نه پورته کوي.

خواته يې نږدې شوم، اواز مې پرې وکړ،
 احمد! ولې خپه ناست يې؟ څه خبره ده؟ هغه له سرله
 زنگونو راپورته کړ اوويې ويل:
 يوه ورځ به ستا هم دغه خال وي، لکه څنگه چې زه نن
 داسې خپه يم، ژوند به دې نه خوشيږي مرگ به درته تر
 ژوند غوره ښکاري.

يوه ورځ پوهنتون ته راغلم،
 دټولگي په مخکې احمد ځوړند ناست دی اوسترگې له
 ځمکې نه پورته کوي.
 خواته يې نږدې شوم، اواز مې پرې وکړ، احمد! ولې خپه
 ناست يې؟ څه خبره ده؟
 هغه له سرله زنگونو راپورته کړ اوويې ويل: يوه ورځ به ستا هم
 دغه خال وي،
 لکه څنگه چې زه نن داسې خپه يم، ژوند به دې نه
 خوشيږي مرگ به درته تر ژوند غوره ښکاري اودمينې
 اوبنکلا څخه به کرکه کوې، له ښځې نوم به دې زړه تور شي.
 ماتراوسه داحمد داسې خال نه وه لېدلای.

ډېر خپه ښکارېده، سترگې يې له اوبښکو ډکې وې اوراته يې
په جگ اواز وژاړل.

ويي ويل: ښځه بې وفا شى دى، هيچاسره په پاک زړه مينه نه
کوي.

که چېرې له تانه ورته بل ښه ځوان پيداشي، تاپه ميدان
پرېږدي، داتجربه شوې خبره ده، زه په دې اړه بشپړه تجربه
لرم

زما عمر له تا څو کاله زيات دى.

داته چې نن په کوم خالت اخته يې، زه څو کاله دمخه ستا په
شان دميني په جنجال اخته وم، اودامې خال دى.
احمد ماته يوداستان ويلي و، کاجيرې مادهغه په خبرو عمل
کړى وى اوس به زما داخال نه و،

او هغه راته دغه داستان ويلي و، وايي اورئ.

احمد اوسيلی نومې انجلۍ ترمنځ ډېره کلکه مينه وه،
يوپر بل له سره تېروو، هيله يې لرله چې له يوبل سره واده
وکړي.

احمد په خپله مينه کې رښتينی و، مخکې له دې يې مينه نه وه کړې، خوسيلی دمينې کولو ديپلومونه لرل، ددې نه مخکې يې دډېروهلکانو سره دمينې تارونه غزولي و. دسيلي پلاردخکومت مامور و، خو وروڼه يې لرل، هغوي هم په ځينو ادارو کې کار کاوه کورنۍ يې له حکومته معاشونه اخيستل، او کورنۍ ژوند يې ښه وو، اقتصادي وضعه يې لوړه وه، پرته يې له معاشه نورې خرامې يې هم پيدا کولې. زموږ ستاسې په ټولنه کې رشوت اخيستل يوه عادي خبره ده، دشيرينۍ په نامه دغه رشوت په ټولو ادارو کې دغه فساد روان دی. سيلي په ټوله کورنۍ ډېره گرانه وه، دمور اوپلار يواځينۍ لوروه، دا ډېره ښکلې وه، چاچې به يوځل وليده نوزره به يې ورباندې بايلود، ددې کورنۍ غوښتل چې داډېره ازاده اوسينگارکړې وگرځي اوپه دې يې فخار کاوه. احمد اوسيلي يودبل سره مينه پيدا کيږي، داحمد مينه پرې عالبه وي خوسيلي ورسره په چل کې روانه وي.

هماغه وه،

چې احمد پرځای پرېږدي اوبل چاسره مينې خبري شروع
کوي. اخير خبره واده ته رسيږي. احمد پرځای پرېږدي.

احمد پرځای پرېږدي

کله چې زه ستا اودهغه مينه گورم دخوشالۍ اوځيگان
احساس کوم. که چېرې خپل هدف ته ورسېدې ،
نوبته اوکه چېرې مينه موماته شوه اوخپل هدف ته ونه
رسېدې

ټول عمر به دې زړه له تاسره نه وي.
په مينه کې ډېرځله انجونې بې وفايې کوي،
زه دخپلو تجربو درته وایم دمینې کولو لاس واخله.
ما ووته وویل:

ددنياټولې انجونې يوډول نه دي، ځينې په کې بې وفا
اوځينې پکې وفادارې هم شته .

زما مينه دټولوسرده، اودبې وفايې هيله ورته نه
لرم، امکان نه لري چې هغه دې له ماسره بې وفايې
وکړي.

مجنونه! ته خو به په خپلې مينې نازيرې ،
خوپه راتلوونکې کې به درته مغلومه شي، زما دخبرو
ارمان به وکړې.

ليلا په ټولگي يوه خاصه ملگرې وه، هروخت به له
دې سره گرځېده
اوکله کله به يې زما او دليلا ديوځای کېدو موقع
برابروله،

دغه انجلۍ برېښنا نومېده، برېښنا ديوې عربيې
کورنۍ څخه وه، والدين يې ښوونکي وو،
ورونه يې نه درلودل، پنځه خويندې وې . ليلاته يې
هر وخت ويل: -ته زما شپږمه خور يې،
ډېر احترام يې ورته کاوه او ددې دټبر او اوسني
ژوندټول رازونه ورسره وه .

دوی ددوو خویندو په ډول پوهنتون کې
 گرځېدې، برېښناله لباسه ښکاریده چې ډېره عریبه
 ده، خو دا خلاقوییلگه وه. دهلکانو او انجونوسره یې
 ملگرتیا وه، ټولو دهلکانو ته یې ویل:

زه انجلۍ یم خو ټول خصوصیات مې دهلکانو دي.
 ما وروڼه نه درلودل، په ماشومتوب کې مور او پلار راته
 دهلکانو جامې اعوستې او ټول تیپ او ټاپ یې زما
 دهلکانو په ډول جوړ کړی و.
 ما به دهلکانو سره لوبې کولې او هلکان په دې نه
 پوهېدل چې زه انجلۍ یم.

که چېرې پوه شوي وي، هیڅ خبره نه وه، په هغه
 وخت کې ټول خلک صادق وو. خپل دچال نه و زده
 دهلکانو بد سترگې زده نوې ټکنالوجۍ له پرمختګ سره
 زموږ دټولنې ځینې <> هلکان او انجونې <> بې لارې
 شول.

په زیاتو کورونو کې ټلويزون او کیبل شتون لري، په
 ټلويزونونو کې هغه ډرامې اوسریالونه خپرېږي چې زموږ
 ټولنه او په تیره بیا ځان نسل بې لارې کوي.

همدا ڏول په کيبلونو کي ځيني وخت داسي انگليسي
فيلمونه راشي،

چي ليدل يي سري په کندو برابر وي، هيچاپه دي فکر ونه
کړ، بلکي غواړي چي دغه حالت ته نور هم پرمختگ ورکړي.
ځکه دوی پرمختگ يواځي په ازادي کي لټوي.

بريښنا پر خپله لاره لاره اوزه پر خپله لاره لارم، کله چي ټولگي
ته ورسېدم سم مې په ليلاسترگي ولگېدې، سلام مې پرې
وچوو، او پر خپله څوکی کيناستم.

ټوله ورځ مې د بريښنا اود احمد خبرې په زړه گرځېدې،
درسي ساعتونه بشپړ شول.

زما فکر دوی <> احمد او بريښنا <> دخبرو په اړه وو، کورته
ولاړم، ټوله شپه خوب نه راته، کله چي ويده شوم گډوډ
خوبونه مې وليدل.

سهار چي پوهنتون ته لاړم، ټولگي کي پر خپل ځای کيناستم،
خوسنگ کي مې ليلا ناسته وه، کله مې چي دي پاكي خبرې
ته کتل، فکر مې کوو چي بي وفايي نه شي راسره کولای،
ځکه چي ددي په سترگو کي ماته مينه ښکاري.

خودرسي ساعتونه تيرشول اوتفريخ شو،
هغې ته مې وويل: زه نور صبرنشم کولای، کله زما کورنۍ
ستاسو کورته درشي؟

هغې وويل: صبر مجنونه! زه خوستايم دبل چاخونشم
کيدای، پرېږده چې کورنۍ مې ستاکورنۍ په اړه دقت
معلومات ترلاسه کړي.

نن اوسبا-- نن اوسبا په تمه راباندې زيات وخت تيرکړ،
مابه شيبې شميرلې چې کله به له دې خولې غبراورم.
يوه ورځ چې زما لپاره ډېره بدبخته وه، شپه يې هم پرما
ډېره درنه وه' د شپې مې ډېرگډوډ خوبونه ليدل،
خوبياهم مادخوشالۍ هيله مندي لرله، اوکله کله مې
له ځان لپاره خيالي نړۍ جوړوله اوله هغه مې خوند
اخيست.

زړه ته مې الهې غږ راته اودا به يې راته ويل: خپگان
درباندې راځي.

پوهنتون ته لاړم، گورم چې ليلاديوه هلک سره ولاړه ده،
دغم خپې راباندې راغلې سرراباندې وگرځيد.

له يوې شېبې لپاره مې داسې فکروکړ چې اسمان گوز
شوی،

دکوم خپگان احساس چې ماه الهامي توگه کاوه هغه
مې وليد،

ټولگي ته لارم •

هلکان او انجونې ټول راغلي، او استاد هم درس ته
ولاړدی، زه ټولگي ته ننوتم پوهه نشوم له استاده مې
اجازه ونه خيسته اوپه خپله څوکی کيناستم •

استاد درس بندکړ او زه يې وراټلم، راته يې وويل:-
مجنونه! تانه خو رښتيا لیوانی مجنون جوړ شوی،

ټولگي ته راځي او اجازه هم نه اخلي؟

ماوويه: استاده زه لیوانی مجنون ته نه شم رسيدای،

بښنه غواړم پام مې نه وو استاد کينولم •

درسي ساعتونه بشپړشول، اومادليلا اودهغه هلک

په اړه سوچ کاوه، دساعت په اخيرکې رابندې

ليلاغبروکړ •

مجنونه ولي خپه يې، په سترگوکې دې خپگان ښکاري، په
کورکې به دې چاسره جنگ نه وي کړي؟
له ماخووو خپه نه يې؟

___ خپه نه يم، که چيرته تازماپه خپره کې خپگان گوري، دا
زما قسمت دی.

اونه غواړم چې خپل قسمت ته ژاړه اوفرياد وکړم، زه پيدا شوی
په ازل کې بدقسمته يم.
مجنونه! په تاخه وشوله؟
ته څه وايې؟

خدای به درنه خپه شي،
خدای ج تاته هرسه درکړي.

ټولې خبرې يولورته اوزما مينه بل لورته،
نن ياسبا به واده وکړو، کورنۍ به مو وي، خوشاله ژوند به ولرو.
داچې زه ډېرخپه وم، مادې ته ډېرې خبرې وکړې، اوهغه راته
ولاړه وه.

په اخير کې مې ورته وويل:-

زه خوشالۍ نه کرکه لرم اوڅوک چې ماته دخوشالۍ په ايس
وايې، زه پوهيږم چې خوشالۍ ماته نه راځي.

خوشالي دې هغه چاته لارې چې خوشاله کورنۍ
کې لوی وی، مور له کوچینتوبه په غریبه کورنۍ کې
پیداو.

زما ژوندملگری خپگان دی، په کرکواونفرتونو کې
رالوی شوم زما ملگری خپگان دې نه خوشالي.
لیلا وویل: په هوش راشه دومره فکر هم نکې چې لیلا
به خپه شي؟

زه ډېرخپه وم، په هوش کې نه وم، په اخیرکې مې
لیلاته وویل، چې هغه سوک و چې تا ورسره ولاړه وې؟
زه نشم زغملاي چې تا دې بل سره خبرې وکړې.
هغی وویل: هغه زما دکورس صنفی و دنوت کتابچه
مې ورنه اخیسته، ماودده ترمنځ هیس اړیکه نشته په
ماباور واکه.

زما غمجنې لږه کمه شوه، ددې په خبرومې باوروکړ.
مورپلار مې وې، چې مه خپه کیږه چې کومه انجلۍ ستا
خوښه وي هغه درته غواړو.

هره ورځ راباندې کال تېرېده،
 دهغې ورځې په انتظار وم چې کلا به ليلا راته وای چې
 کورنۍ مو ده روشي •
 يوا ورځ پوهنتو ته لارم ، ليلاراته وويل :- مجنونه ! ستا انتظار
 شېبې ختمې شوې ' سبادې کورنۍ زمورکړه روشي •
 ډېرخوشاله شوم، کورنۍ ته مې زيری ورکړ،
 کورنۍ مې خوشاله شوه ، ژر دليلا غوښتوته لار •
 ساعتونه شميرل، اوپه دې فکر کې وم چې ددوی لخوا به
 زما کورنۍ ته څه ويل کيږي •
 کله چې ما کورنۍ هغه ووغوښته، هغوی درې مياشتې وخت
 ورکړ، اووځده يی ورکړه چې درې مياشتې وروسته به تاسو
 ته دسمال درکوو •
 کورنۍ مې بيرته راغله اوزيری يې راکړ •
 تاسوپه خدای باور ورکړئ چې انتظار شېبې دومره اوږدې
 اوداورنه سختې وې •
 خوماتيرولې، اوهيله مې لرله چې يوه ورځ به دليلا سره
 يوځای نوی ژوند جوړ کړم •

خوليا پوهنتون ته ډېره سنگارکې راتله اوټولو
 ټولگيوالو ورته دخور په سترگه کتل .
 دوى پردې پوهېدل چې دهغې دغوښتلو له پاره
 زما کورنۍ تللي وه .
 دوى چې زما خالت لېده، ماته به يې دوعا کوله
 اوداسې يې وويل: خدايه! ليلاه په هغه اودې دنيا
 کې دمجنون په نصيب کړې،
 ورځې تېرېدې، دوه مياشتې پنځه ورځې تېرې
 شوې .

په شپږمه شپه وې خوب وليده:
 مازديگرى دى چې دسړک پرعاړه خپه روان يم،
 په تلوتلوکې دليلا کور راوړسېد، دکورمخې ته يې
 ډېرې موټرې ولاړې دي،
 ځوانان اوسپين ږېري

ډلې ډلې يوبل خواته دکورمخې ته دي
 ماته تشويق پيدا شو اوپه دې فکر کې شوم چې ختمې
 دوی په کور کې کوم کس وفات شوی وي .
 کور دروازي ته يې ورغلم، اوپه ولاړه ډله کې مې پريوه
 ځوان غبر وکړ چې ځوانه سه خبره ده، چې تاسې دکور
 مخې ته راغونډ شوې ياست؟
 ځوان وويل خيراوخيريت دی دخپگان کومه خبره
 نشته بلکې دخوشالي خبره ده .

دکورخاوند مې کاکادی او دلورکوژده يې ده .
 پرمايوډول لږزه راغله اوپه دې پوهېدم چې ليلا بله
 خور نلري،
 خودتاکيدپه ډول مې له ځوان نه پوښتنه واکړه دهغې
 دې تره لور کوژده دې ده چې پوهنتون کې محصله
 ده؟

ځوان خيران شو، ويې ويل هوا!
 کورته راغلم.

او په چيغو چيغو مي وژاړل
اوپه کوټه کې مي لوټ په لوټ اوختم او سترگي
مي دابنکو سيندونه روان جوړکړل . . . له ډېره
ژاړه مي غوړونه بند شول .
چې سترگي مي خلاصې کړې گورو، چې خوب مي
ليدلای دی .
سترگي مي سرې وې اوخوشاله شوم، ساړه راباندې
راغله

د ناول پای

په درنښت روح الله روحاني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library